

Miről írtunk 100 éve, 50 éve?

Erdészeti Lapok 1905. évfolyama

Különfélék (196. p.)

„Mátyus József († 1905. január 24.). A régi gárdának ismét egy tagja vált meg tőlünk örökre.

Irodalmunk terén csak a deliblati homok leírásával hagyott nyomot. Elévülhetetlen érdemeket szerzett azonban magának a rengeteg homokterület megkötésével. Mert a mi erdő a deliblati homokon van, annak legnagyobb részét ő ültette. Ő jött rá a homokfutás megállításának legegyszerűbb és legjobb módjára, melyet a magyar takarásnak nevezhetünk s a melyet az E.L.-ban annakidején ismertettem, méltattam.

Csendes, munkás ember volt. Nem tudott port fölverni, nem tudta érdemeit a fórumon kikiáltani. Nem is kívánta. Csak azt kívánta, hogy a munka, melyet végzett tönkre ne menjen; hogy az a rengeteg haszontalan homoktenger hasznát hajtó erdei talaja legyen a magyar hazának. Teljesül-e kívánsága, a jövő fogja megmutatni. De munkássága helyet érdemel a magyar erdészet történetében. Mátyus volt a magyar homokkötés nagymestere. Sokat, nagyon sokat tanultam tőle. Kiváló homokkötőink között ő volt a legkiválóbb.

Ne vesszen el emléke a magyar erdészet történelméből.

Béke legyen hamvai fölött.

Illés Nándor

Különfélék (342. p.)

„Czigler Győző † A magyar műszaki kart a közelmúltban súlyos veszteség érte. Czigler Győző műépítész, műegyetemi rendes tanár idő előtti elhunyt által. Számos építész alkotásai közé tartozik az Országos Erdészeti Egyesület székháza is, mely az ő tevei szerint készült. Ámde nem csak ez a körülmény teszi kötelességünkkel, hogy a kegyelet adóját e sorok útján lerójuk, hanem az a szívélyes előzékenység is, melyet részéről, aki akkorában a Magyar Mérnök- és Építész- Egyet elnöke volt, a magyar erdőtiszt kar műszaki minősítésére vonatkozó tárgyalások alkalmával tapasztalni alkalmunk volt.

Nyugodjék békében!”

Különfélék (812. p.)

„A Magyar Orvosok és Természetvizsgálók XXXIII. nagygyűlése.

A Magyar Orvosok és Természetviz-

sgálók idei nagygyűlésüket augusztus hó 27-től szeptember 1-ig Szegeden tartották meg. Ezen a gyűlésen az erdészeti szakot Vadas Jenő m. kir. főerdőtanácsos és főiskolai tanár képviselte, aki a természetvizsgálók szakosztályának Lóczy Lajos tud. egyetemi tanár elnöke alatt tartott egyik ülésén, a természettudományok képviselőinek élénk érdeklődése mellett, szabadelődásban ismertette az ákác fa műszaki tulajdonságait és az ákác erdők közgazdasági jelentőségét.

Előadásában kimutatta az összefüggést az anatómiai szerkezet és a műszaki tulajdonságok között, rámutatott arra, hogy az ákác fa kiváló műszaki tulajdonságainál fogva széleskörű alkalmazásra tarthat igényt s bebizonyította, hogy a műszaki és fiziológiai tulajdonságok együttes hatásukkal az ákácot a közgazdasági jelentőség szempontjából igen magas fokra emelik.”

Különfélék (813. p.)

„A székely nép felsegítése ügyében augusztus 28-án a kereskedelemügyi minisztériumban értekezlet tartatott, melynek alapját egy kormányjavaslat képezte, melyből a faipart érdeklőleg a következő javaslatokat emeljük ki. Létesítendő volna e szerint:

Ajtó- és ablakgyár, esetleg szövetkezeti alapon Marosvásárhelyen.

Középrendű bútorkészítésére alkalmas közös műhelyek, esetleg szövetkezetek Kézdivásárhelyen, Kovásznán, vagy Marosvásárhelyen.

Bükkfából készült ülőbútorok, valamint székállandók gyártására szolgáló ipartelep a Székelyföld bármely bükkben gazdag vidékén.

Botgyár vállalat létesítése Csík vármegye erdős részein.

Háziipari alapon vállalkozó útján az esztergályos ipar s a játékszerek készítésének fölkarolása.

A tárgyalás során Sándor János volt székelyföldi kormánybiztos reámutatott a nagy mennyiségben értékesíthetetlenül heverő bükkfa-anyagra és fát szárító telepek fölállítását sürgette. Evvel kapcsolatosan szóvá tette a faszén szállításának nehézségeit és általában tarifa-kedvezményeket kért a Székelyföld részére.”

„... az iparfejlesztés minden téren közvetve az erdőgazdaságot és fakereskedelmet is előbbre vinné, részünkről tehát kívánatosnak tartanók, ha a megnyilvánult sok jó szándék mielőbb valóvá is válnék.”

Az Erdő 1955. évfolyama

4. szám, december

Tömpe István: Az erdészet fejlődése az öt éves terv alatt (1-4.p.)

„Hazánk erdőszültsége 1950-ben 12,1 % volt. Az öt éves terv végén most a fával borított terület 13,3 %. Ez az emelkedés több, mint 200 000 ha új erdőt és fásítást jelent – céltudatos megalapozottsággal!

Csemetét 1950-ben összesen 1400 ha-on neveltünk, most a csemetetermelés 4000 hektáron folyik, s az összes csemetekészletünk az elmúlt évben több, mint 1 milliárd volt, amiből 600 milliót az ősz folyamán ki is ültettünk.”

„... és mindezekkel csemetetermelés terén a Szovjetunió után a második helyet foglaljuk el a világ csemetetermelő államai között!”

Magyar Pál: Az akáckérdéshez (18-25.p.)

„Az akác, mint tudjuk, Amerikából Európába áthozott fafaj, mely azóta (kb. 1600 körül) Európa minden olyan országában elterjedt, ahol a klimatikus viszonyok megengedték, de sehol a világ egyetlen országa erdőgazdaságában sem tett szert olyan jelentőségre, mint hazánkban.

Ma már el sem tudjuk képzelni Alföldünket s különösen annak homokos vidékeit, akác nélkül. Már a múlt században magyarfának nevezték, valószínűleg nem minden ok nélkül. 1750 óta, tehát több, mint 200 éve ültetjük, mint erdeifát ...”

Nyékes István: Decrett József (1774 – 1841) élete és munkássága (69–72.p.)

„Decrett József igazi erdész volt. Ismerete az erdőt, közel állt a munkásokhoz, tudta, hogy mire van szükségük ahhoz, hogy jó munkát végezzenek. Mindig a helyszínen intézkedett, oktatta nevelte, lelkesítette alárendeltjeit. Szabályrendeleteivel harcolt a túlkapások ellen és pontosan megszabta az erdőgazdálkodás rendjét, a fatermelő és szénégető eljárások módjait. Állandóan újított. 1852-ben Stájerországból erdőmunkásokat hozatott, hogy a fejszével végrehajtott régi fadöntés helyett megtanítsa erdőmunkásait a gyorsabb eljárásra: a fűrészszel való fadöntésre. Nagy szó volt ez akkoriban és bizony nehezen ment az új fadöntési mód elterjesztése. Azonban, amit Decrett kitűzött maga elé, következetesen keresztül vitte és az új eljárást néhány éven belül általánosan elterjesztette.”

A kordokumentumokat kifürkészte, válogatta és lejegyezte:

Riedl Gyula és dr. Sárvári János